

Съдържание

ХАЙДЕ НА РАЗХОДКА! 9

ДА СЕ ЗАПОЗНАЕМ! 10

НОВИЯТ СЪСЕД 16

ДРЪЖ МИ ОПАШКАТА! 21

ПРИЯТЕЛИ? 27

НА ГОСТИ 33

МАМА Е ТУК!... 39

ЧАЙ НА ТЕРАСАТА 47

ГОРЕЩИ НОВИНИ 54

КРИВИЧ 60

ПОДГОТОВКА ЗА ЗИМАТА 66

ГЕНИАЛНА ИДЕЯ 69

БУРЯТА 76

КЪДЕ Е СЪЛИ? 82

СПАСИ ГОРАТА! 86

ПРИ КЪРТА 94

АРОМАТ НА КЕСТЕНОВИ БИСКВИТКИ 100

НОЩТА ПРЕДИ ТРИУМФА 107

СТАРИЯТ ТУНЕЛ 111

ЦЕРЕМОНИЯТА 117

БИТКАТА ЗА ГОРАТА 124

ПОБЕДИТЕЛИ И ПОБЕДЕНИ 133

ПРАЗНИК НА СЛЪНЧЕВАТА ПОЛЯНА 140

ТОПЛИНА В ЗИМНАТА НОЩ 144

ХАЙДЕ НА РАЗХОДКА!

Виждаш ли пътеката, която тръгва от нашата къща и води навътре в гората? Ако тръгнеш по нея, тя ще те заведе до едно старо сухо дърво. Свърни покрай него и тръгни нагоре. Върви само напред. Нищо че вече няма пътека, която да те води.

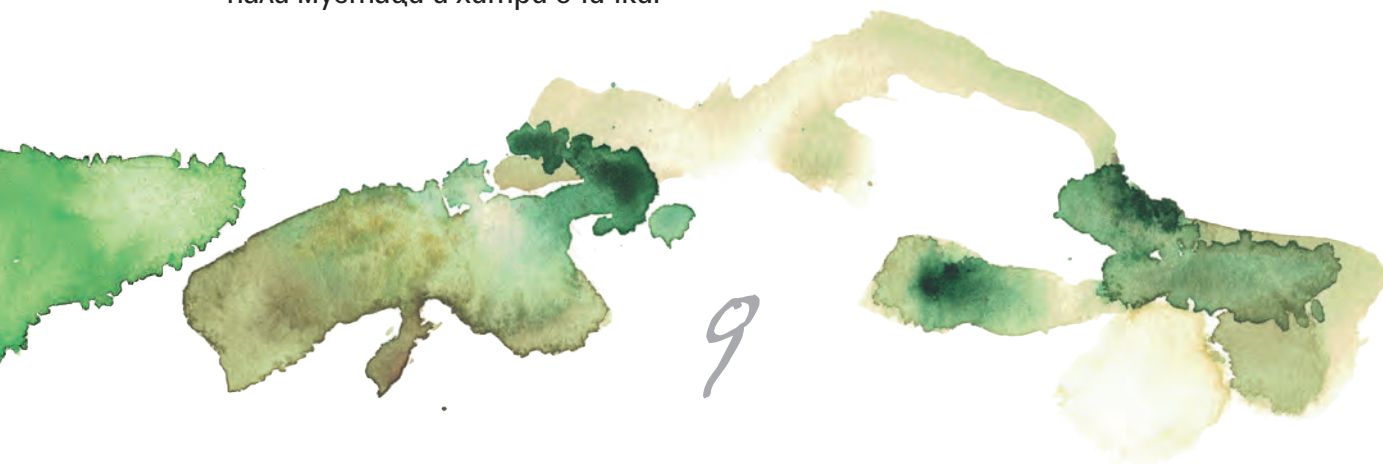
Ще прескочиш поточето, после трябва да заобиколиш един голям, ама наистина много голям мравуняк и да подминеш големия бор с катеричата хралупа. Ще излезеш на *Слънчевата поляна*, както ѝ казват всички. Пресечи я и ще стигнеш до другия ѝ край, където на земята лежи дънерът на стар дъб.

Но ако си мислиш, че си уморен, гладен и защо ти е трябвало да оставиш играта и таблета, за да се влачиш по гората, няма да видиш камъка. Защото той е покрит от едната страна с мъх, а от другата е вкопан в земята. И ако не гледаш внимателно, ще си помислиш, че това е само купчина листа и трева, натрупана до падналото дърво.

Но аз знам, че си го видял! И си забелязал следите от малки крачета, които водят натам. Тук, зад камъка, е домът на съселите и на... Горността.

Съветвам те да седнеш на дънера, не на тревата. Няма да се изцапаш много. Ще ти е по-удобно. А ще ти трябва търпение. Не мърдай, не свирукай и не пукай балони от дъвката! Досадно, нали?

Но точно когато ти стане скучно и решиш, че е време да си тръгваш, ще видиш как иззад камъка се подава една остра муцунка с щръкнали мустаци и хитри очички.

ДА СЕ ЗАПОЗНАЕМ!

Откриватели на камъка и първи, на-
несли се тук, са семейство съсели.
Казват се Съли и Съслъ, а техният съ-
сед е Мъсти Уизъл и е невестулка.

Ще кажеш: *Ама че смехория! Защо е с мъжко име?*
Просто ние, хората, ги наричаме така. Казваме *не-
вестулка, сврака, врана...* А Мъсти е мъжка невестулка! Живее на долния етаж, но заради навика да сочи с пръст нагоре, когато казва: *Съседите от горната стая...*, в Гората го наричат *Горностая*.

Двамата откриха камъка случайно, когато бяха много млади, много влюбени и все още имаха много време да се разхождат, хванати за ръце (ох, грешка, за лапички), и да се гледат в очите, а не да спят. (Защото всички съсели спят през по-голямата част от деня, а са будни и работят нощем.)

Съли дори малко се обиди, когато при една такава разходка Съсльо внезапно спря и се загледа някъде напред, а не в нея. Та тя толкова се беше постарала с козинката си днес. Среса я цялата, особено внимание отдели на опашката, изми ушичките и очичките, изправи мустациите и внимателно огледа лапичките. Дори майка ѝ не издържа и ѝ се скара, защото прекалената суета не е похвална за никої сериозен съсел. Но Съли искаше да е хубава за Съсльо, а той сега изведнъж престана да ѝ обръща внимание. Обикаля около някакъв голям и скучен камък. Какво пък, щом той му харесва повече!

Тя обидено се въртна и се зае да гуши цветята. Дано скоро се сети да ѝ се извини за грубото поведение, защото прашецът я гъделичка по носа и има опасност всеки момент да кихне. Но щастливият глас на Съсльо я накара да се обърне и от това, което чу, забрави всякаква обида, а ушите ѝ порозовяха.

– Съли, открих чудесно място за нас! Погледни! Това е бъдещият ни дом! – викаше той, като скачаше около камъка.

Тя внимателно се приближи и скептично го заразглежда, докато приятелят ѝ не спираше да тича и да ръкомаха.

– Виж колко е удобно – каза Съсльо, като се покатери по дъба, растящ току до камъка и оттам скоочи върху него. – Тук влиза в земята и прави покрив. Значи, винаги ще е сухо – посочи с лапа някъде встрани. – Тук ще е входът. Ще прокопаем тунел в пръста. И ще можем да си направим чудесна стая под камъка – смъкна се бързо долу и се затича първо на едната страна, после на другата, вдигнал муцунка. – Ще има място и за склад. А на камъка ще направим терасата, където можеш да простираш прането – Съсльо я погледна и бързо добави: – и да посрещаме гости, когато времето е хубаво.

Най-накрая спря пред нея и я погледна. Мустациите му се местеха бързо-бързо, опашката тупаше по земята, а козинката му беше настръхнала от възнение. Можда да каже само:

– Е? Харесва ли ти?

На Съли ѝ харесваше идеята за собствен дом. Но сега се уплаши малко.

– Не знам... – промърмори тихичко. – Не е ли далече от мама?

Съсълбо се приближи още малко и допря нослето си в нейното.

– Ще си бъдем само двамата. А нашите са ей там, в края на поляната. Винаги можем да ходим при тях. И ако се качиш на камъка с мен, ще видиш дървото с катеричата хралупа. Ела да ти покажа!

Колкото и притеснена да беше, любопитството ѝ я накара да го последва. И когато застана на равната площадка отгоре и погледна към другия край на поляната, вече знаеше, че това ще бъде нейната тераса пред нейния дом.

Работиха много. Цяло лято копаха, изваждаха пръст, утъпкваха по-да и оформяха стените, докато една сутрин, след усилената работа, огледаха склада, голямата стая и кухнята и се съгласиха, че са готови. Уморени, но доволни, двамата седнаха на терасата пред входа и се хванаха за изцапаните с пръст лапички. Седяха така, без да говорят, загледи в просветляващата поляна пред тях.

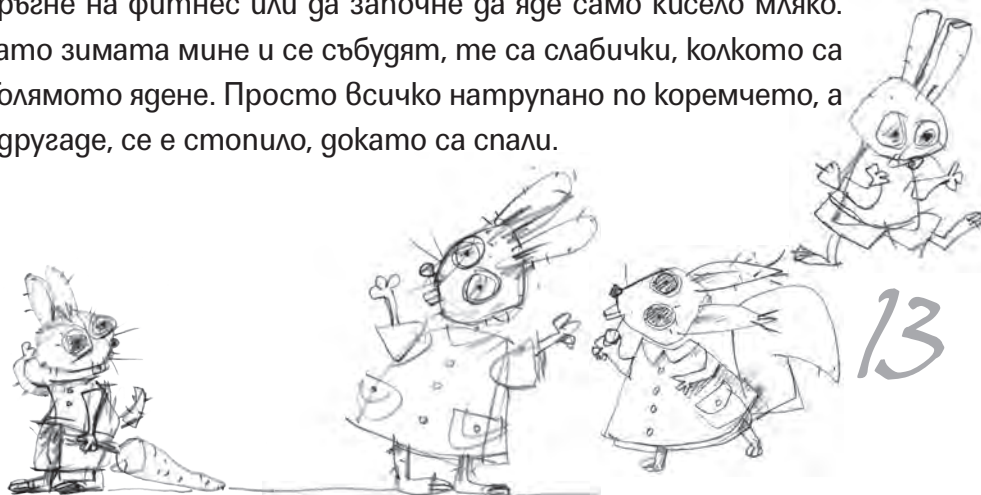
После започна нанасянето. Съли тичаше нагоре-надолу по камъка и зорко следеше нищо от мебелите им да не пострада. Помагаша всички роднини. Някои с носене, други със съвети, а трети стояха отстрани и люпеха семенца. Шумът, който вдигнаха, събра по клоните на дърветата птиците от Гората, а и другите животинки не пропуснаха да се отбият и да се запознаят официално с новите съседи.

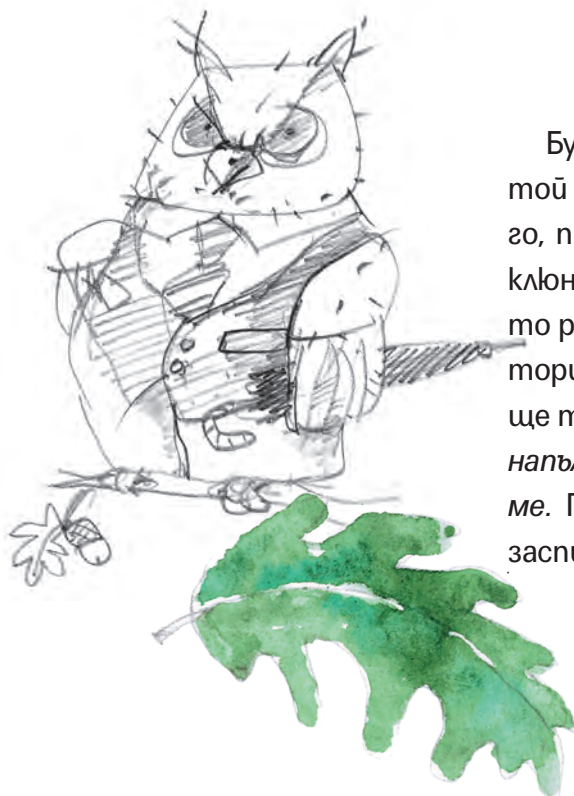

Едва в края на лятото, когато най-накрая останаха сами, можаха да се заемат с истински важната подготовка за зимата. Понеже тя е дълга и обикновено неприятно студена, всеки съсел спазва една родова традиция: щом ушите започнат да мръзнат сутрин, значи зимата е дошла. Време е да си легнеш и да заспиш дълбок сън. Толкова дълбок, че нищо да не може да те събуди. Това означава да не чуваш как вали снегът пред дупката, как пука ледът през деня и най-вече да не си гладен. А това, последното, е особено трудно и изисква сериозна подготовка. Коремчето трябва да се напълни мно-о-о-го добре! И ако кате-рицата ти подметне: *О, съседе, надебелял ми се виждаш, как успяваш да минеш през вратата?*, това не се приема като обига, а е похвала за добре свършена работа.

През есента много от обитателите на Гората са заети със събиране и складиране на храна, а съселите се заемат с обилно хранене. Тогава масата във всяка дупка е отрупана с какви ли не вкуснотии и всеки гостенин е добре дошъл. Съли и Съсльо също поканиха всичките си роднини и приятели, за да им благодарят за помощта. Угощението, което продължи няколко дни, все още се помни и нерядко можеш да чуеш някой от старите съсели да каже: *Снощи похапнахме добре при братовчедя, но не както ядохме при Съли, когато се нанесоха зад камъка*. Представи си празник, който продължава не един, а няколко дни! Нали знаеш колко е тежко на коремчето, когато искаш да си хапнеш от това, защото е много вкусно, ама и от това, защото баба го е направила специално за теб, пък да не оставиш и шокола от леля? Или ако не си от тези, дето много им се хапва от всичко, поне си чувал как мама твърдо заявява, че от другата седмица е на диета и си виждал татко с въздишка да разкопчава копчето на панталона? Е, съселите хапват така през цялата есен, но никой от тях няма никакво намерение *от понеделник* да тръгне на фитнес или да започне да яде само кисело мляко. Защото когато зимата мине и се събудят, те са слабички, колкото са били преди Голямото ядене. Просто всичко натрупано по коремчето, а и навсякъде другаде, се е стопило, докато са спали.

А Горностая се нанесе доста по-късно. Ако попиташ катерицата кога е било, тя ще спре рязко, ще те погледне от клона и ще каже бързо: *Спомням си, да. Това се случи през онази есен с многото лешници. Тогава така напълних хралупата, че едва можах да вляза.* После ще тръсне пухкавата си опашка и отново ще хукне по своите катеричи си работи.

Бухалът ще трябва да го събудиш, но той няма да се разсърди. Ще те гледа дълго, после ще примигне и ще поразроши с клон перата по гърдите си. И точно когато решиш, че не те е чул и трябва да повториш въпроса, той ще наклони глава и ще ти отговори: *Мисля, но не мога да съм напълно сигурен, че беше преди доста време.* После ще затвори очи и отново ще заспи.

Пора може и да попиташ, но той само ще изсумти недоволно под нос и ще те подмине, без дори да те погледне. Заекът ще притича толкова бързо през поляната, че ще видиш само гръбчето и бялата му опашка.

Но свраката не питай в никакъв случай! Освен ако нямаш какво да правиш и имаш достатъчно време за губене. Да си призная, аз направих тази грешка. Тя отвори човка и започна да ми обяснява за всичко и всички в Гората. Не спираше и не спираше, дори не си поемаше дъх. Накрая си тръгнах, защото главата ме заболя от приказките ѝ, но тя прелиташе над мен от клон на клон и продължаваше да говори. До мръкване стоя на дървото пред нашата къща. Явно ме чакаше, за да продължи, но аз не излязох повече. На другата сутрин малко се притеснявах дали още не е там, но, за моя радост, бе отлетяла, за да следи какво се случва в Гората.

Затова най-сигурно е да попиташ самите съсели. Те ще ти отговорят така:

– Да, много добре помня – ще каже Съсльо. – Това беше втората ни подготовка за Големия сън. Нали, Съли?

– Не, миличък, пак бъркаш. За втория Голям сън разширихме къщата с още една стая. А Мъсти дойде преди третия сън. Помниш ли, че се приготвихме да посрещаме гости и ти все се притесняваше, че храната няма да стигне? – Съли ще погледне с усмивка към Съсльо. – Помниш ли колко се уплаших?

И двамата ще избухнат в смях. Но не мисли, че се смеят на теб. Не, смеят се на спомена за онази първа среща.

